

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

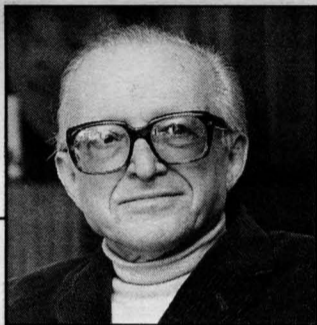
Més bruixes per caçar

El *Papitu* de la seva millor època, quan la influència de l'Apa era decisiva en el to del setmanari, va publicar uns quants acudits antològics.

En recordo un que em ve molt a tomb per a il·lustrar el tema que avui m'atreu. En la caricatura, hi figuren tres personatges; dos d'ells es barallen i el que porta les de guanyar apallissa l'altre sense pietat. El tercer personatge intervé per separar-los, i el vencedor li diu: "Deixa'm estar, que el vull matar! Així aprendrà de viure!"

M'ho ha portat a la memòria la notícia que va provocar una forta polèmica a la Gran Bretanya. Harry Elphick, un ciutadà de 47 anys, va morir a mitjan del mes actual després que les autoritats mèdiques del Wythensawe Hospital, de Manchester, es van negar a operar-lo, alegant que Elphick era un fumador de paquet diari. La vídua va denunciar el fet, i els metges acusats es defensen afirmant que la seva decisió no és cap xantatge al malalt, sinó (copio textualment la nota informativa) "una mesura en benefici seu, perquè les oportunitats d'èxit en una operació d'aquesta mena són molt més elevades per als no fumadors". Considerat des d'aquest punt de vista, es podria dir que Harry Elphick va tenir molta sort, perquè si l'haguessin arribat a operar (es tractava d'aplicar-li un *bypass*) podia haver estat víctima d'una desgràcia grossa.

El govern britànic va acordar no intervenir en la polèmica, estimant que es tracta d'un afer que és de l'exclusiva competència dels metges. Té raó, tot i que per pura tiferia m'han quedat ganes de saber què hi devia dir el ministre de Sanitat. Suposo que el govern britànic deu comptar amb aquesta cartera. En cas contrari, agrairé qualsevol rectificació aclaridora.

Pere Calders

Abans de continuar, em sento obligat a dir que jo sóc un ex-fumador, no pas d'un paquet diari com el pobre Harry Elphick, sinó de dos, que ja són ganes de buscar-se-la. Declaro amb el cor a la mà que aprovo totes les campanyes atitabac, sobretot les educades i civilitzades, i que celebro de veres que s'observi un descens de practicants d'un vici que, ben mirat, és un dels més poca-soltes. Jo vaig deixar de fumar per decisió lliure i espontània, sense que hi inter-

vinguessin amenaces mèdiques —en el bon sentit de l'expressió— ni conflictes familiars greus. Simplement, em vaig sentir una mica infeliç esclavitzant-me pel gust de cremar herba embolicada amb paper fi, i vaig acordar de deixar-ho córrer.

Em sembla convenient d'afegir-hi una altra reflexió: si s'aconsegueix deixar de fumar (i, en aquest cas, felicitats!), no us torneu, sisplau, uns activistes fanàtics de l'antitabaquisme, agressius i intolerants amb els qui encara no han aconseguit d'alliberar-se'n. Tinc algun conegut, ex-fumador de fons, que ara resulta que no pot tolerar el fum dels altres. Estossega, fa gestos de desaprovació molt ostensibles i sembla disposat a tocar a generala per posar sobre les armes lleves d'exterminadors de tabaquistes. Estic segur que exageren i, en el fons, potser són víctimes d'un ressentiment autoacusador.

Contra aquesta actitud inquisitorial comencen a produir-se reaccions que ja eren de preveure. Acabo de llegir que a París ja hi ha restaurants prestigiosos que tenen els espais més agradables reservats als fumadors. Per als no fumadors, hi destinen llocs que no estan tan bé. Deuen creure que, els purs i nets de culpa, ja en tenen prou amb el seu esperit de croats i de posseïdors de certes absolutes.

ALBERT G.F.